

בין יהודי פאריס רחשו כל הזמן שמועות שיכניסו את כולנו לגטו או שיעצרו את כולנו וישלחו אותנו למחנות. כל יום שמועה אחרת. משפחות רבות קיבלו מידע מוקדם שמתוכננת פשיטה גדולה על היהודים. לא מעט משפחות ניצלו בזכות מידע זה.

בלילה שבין ה- 15 ל- 16 ביולי 1942 התבצעה הפשיטה הגדולה ביותר כנגד היהודים בפאריס ופרבריה. המשטרה הצרפתית בליווי גרמני הלכה עם רשימות של היהודים ועברה מבית לבית ועצרו זקנים וצעירים, נשים עם תינוקות, ילדים ואנשים חולים. מאות אוטובוסים המתינו ברחובות, ילדים הופרדו מהוריהם, נשים מבעליהן. זו היתה זוועה ועדיין מהדהדים באוזני קולות הזעקה והבכי.

אנחנו קיבלנו מידע מוקדם ויחד עם אימי ואחי הצטרפנו לאבי במקום מחבואו. גם משפחת וינטר היתה איתנו. איזה לילה זוועתי זה היה. עד לשעות הבוקר שמענו את רעש האוטובוסים והצעקות. הם הובלו לאיצטדיון VAL D'HIVER שם הוחזקו בתת תנאים ובהמשך נשלחו למחנות שונים ברחבי צרפת לפני שליחתם למחנות ההשמדה.

עבורנו החיים הלכו ונעשו קשים ומסוכנים. מרסל ואני חזרנו הביתה. צריך היה לדאוג לצרכי מחיה עבור המשפחה. משפחת וינטר עברה למקום מחבוא אחר אצל חברים, לעומת זאת דודתי ארנה ובנה ז'ול הצטרפו להורי ונשארו איתם עד סוף המלחמה. גברת שטרסמן אותה גברת גרמניה הלכה איתנו למשרדי המשטרה והצהירה שהורינו נעצרו וביקשה אישור ששנינו נישאר בדירה והיא תדאג לצרכינו. מאחר ומרסל ואני היינו בעלי נתינות צרפתית קיבלנו את האישור הנדרש. כך חידשנו את פעילותנו, מרסל חיפש מצרכי מזון ואני חזרתי לבית המלאכה לפרוות ולחבלות. בערב בישלתי ובשעות המאוחרות הינו מביאים את האוכל למשפחה. כמובן הינו יוצאים לבושים בבגדים ללא הטלאי הצהוב. איזה רגעי פחד וכמה כאבי בטן היו לשנינו. בקיץ כאשר הימים היו ארוכים יותר היה לנו זמן לישון מעט לפני שמביאים את האוכל למשפחה.

כאשר נקבע מיהו נציג השלטונות אשר יקבל תחת חסותו את בית המסחר של אבי – היה זה רגע קשה עבור הורי. הם צריכים לעזוב את המקום, אבל לאן...?

עובדת ותיקה של אבי, גברת אליס, היתה מוכנה לקבל אותם, את כולם אצלה אף שלא היה לה הרבה מה להציע. היה לה צריפון עם שני חדרים ומטבחון. חדר אחד עבורה ועבור שני בניה, האחד בן 12 והשני בן 5, וחדר שני עבור הורי, מרסל דודה ארנה וז'ול. זה היה עלוב, ללא חשמל, ללא מקלחות, רק מי ברז. להיות סגורים כך בקיץ ובחורף מבלי אפשרות לצאת מחשש שישגירו אותם. הם שהו שם מקיץ 1942 ועד אפריל 1944.

אבי היה נותן לה כסף או תכשיט אותו היא היתה מוכרת. וכך בתחבולות או בקניות בשוק השחור, היא היתה מצליחה, לרכוש מצרכי מזון ולהאכיל את כולנו. בחורף המצב היה קשה במיוחד כמעט ללא חימום. צריך היה אומץ רב כדי לחיות בתנאים כאלו.

רבים מהאנשים שגרו בסביבה עבדו בעבר אצל אבי, "האיש עם הכובע", הם נהגו לקרוא לו כולם היו עניים אבל אנשים טובים. אבי היה תמיד נדיב ומוכן לעזור. כולם ניחשו שמשפחתי מתחבאת אצל גברת אליס. אנשים אלו אהבו לשתות, לשתות הרבה יין. באותה תקופה לא היה קל להשיג יין הוא ניתן בהקצבה אבל גם עם תלושים היה קשה לקבלו אבל, בעבור" ראש של יהודי" אפשר היה לקבל 3 או 5 בקבוקים. הם אהבו את אבי. ולא הלשינו לשלטונות.

אותו חורף התייצב נציג השלטונות שלקח את ניהול העסק של הורי. אני עדין רואה לפני את פרצופו, הוא היה ממוצא ארמני ולא הבין דבר בעסק. השלט הצהוב שהיה תלוי על בית המסחר הוחלף בשלט אדום גדול מודפס באותיות שחורות גדולות "עסק ארי". בהתחלה הוא היה